There are no translations available.

Při příjezdu na Ukrajinu ze Slovenska jsme minuli Zakarpatskou Rus. Takové hezké ukrajinské Beskydy. My ze silnice jenom litujeme, ze jsme se v nich nemohli zastavit a na dva tři dny si neudělali výlet do hor, mezi chalupy a do lesů. Říká se o nich, že to je snad jediný prales Evropy.

Najíždíme se Šuplíkem na hlavní tah Ukrajinou a budeme se snažit projet napříč na východ a pak jižně na ruské hranice.

Z hlavní silnice se pozná jen málo, vesměs jsou veškeré zážitky omezeny na čerpací stanice a odpočívadla. Benzínky jsou nové s čistými záchody, takže náš první dojem byl pozitivní. K našemu optimismu přispělo i město Lvov, které jsme navštívili jako první. Je to nejelegantnější město Ukrajiny, nechal jej vystavit kníže Danilo z Haličiny pro svého syna Lva a tento znak je možné najít na každé klice a tepaných branách. Nás kromě evropského vzhledu města zaujalo české pivo Staropramen, které se tady čepuje snad ve všech hospodách.

Jakmile jsme však opustili Lvov, vítala nás města s rozbitými ulicemi, zaprášené prospekty s ještě původními jmény ze slávy Sojuzu, oprýskané domy a dost omšele vyhlížející magazíny, šašliky a kafe bary. V centru města se občas objeví obchod s mezinárodní módní značkou, ale na co vždy stoprocentně narazíte, to je i dnes pomník Iljiče Lenina. Na okraji měst se jako velké monumenty tyčí staré kouřící továrny, nebo ze zarostlého býlí vykukují sídliště, které v nás evokovali „ukrajinské ubytovny".

Přes veškerý pocit špíny, bordelu, zarostlé trávy, postkomunistické lhostejnosti ke svému okolí, se po silnicích krom žigulíků, a volh prohánějí luxusní nové mercedesy. Jedno však mají společné - černé folie na oknech a pocit mužnosti za volantem, když vás hrdě předjíždějí. Ve

městech z okýnka aut vyčuhují jen ruce s cigaretou a za černým oknem tušíte zadostiučiněný úsměv, když se jim povedla „efektní myška".

Každý muž Ukrajiny má ještě pár dalších zbraní, kterými může oslnit - tílko do posilovny, tepláky s pruhem, gumové pantofle, igelitku a nepostradatelný mobil a cigaretu (tou ovšem dokáží udělat dojem na mnoho způsobů). Dívky jsou paradoxně krasavice. Jsou štíhlé, mají dlouhé nohy a i v jakékoliv ďouře vyšlapují na vysokých potpadcích a v hezkých šatech. To jsou ovšem městské pohledy, na vesnicích spíše uvidíte bábušky v pestrobarevných šátkách a sličné dívky s motyčkou.

Vesničky jsou malebné s pestrobarevnými nízkými domečky (většinou modré), které jsou obehnané plotem nebo zdí s ozdobnými vraty. Hliněné dvorky jsou většinou upravené a pobíhají po nich slepice. Za domečkem je občas zaparkovaný zrezivělý zemědělský stroj a před domečkem na hliněné cestě občas i nové SuperBéčko. Krávy a kozy se pasou volně po okolí a děvušky chodí za nimi, aby je podojili. Častokrát mají v oblibě pást a dojit krávy hned u hlavní silnice, takže ani jako moto turisti jsme nebyli ochuzeni o pohled na zemědělskou Ukrajinu. Té se ostatně také říká obilnice světa, protože na její placaté zemi se táhnou nekonečná pole pšenice a každý kdo jenom projíždí, se může kochat velikými pláněmi žlutých polí.

Ukrajina se tedy z toho pohledu může jevit velmi malebně (a my jsme tomuto pocitu také podlehli), nicméně každodenní špína a nepořádek v nás vyvolával pocit marnosti a i přes střípky některých hezkých dní jsme se tam necítili úplně dobře.

Z načtené historie jsme k místním začali vnímat lítost a respekt, ale když nás ubytovali v „letovisku" s malou úzkou postelí se slaměnými matracemi, která tlačila do žeber, okna byla zalepená lepenkou, říkali jsme si „nahoře huj, dole fuj".....Do smradlavého hotelového pokoje jsme totiž vkročili po zašlé slávě mramorového schodiště.